

Реферат на тему: "Життєвий і творчий шлях Оскара Уайльда (2 варіант)"

Оскар Уайльд

Реферат на тему:

Життєвий і творчий шлях

Оскара Уайльда

(1854-1900)

Принцом Парадоксу називали англійського письменника Оскара Уайльда ще за життя. Парадоксальним є вже те, що донині в різних англійських виданнях співіснують дві дати народження Уайльда Оскара Фінгала О'Флаєрти Уїлса: 1854 та 1856 рік. І це не єдине, що залишилося таємницею для дослідників життя і творчості цієї неординарної, талановитої людини. Ще підлітком Оскар мав власний погляд на все, що його оточувало, мужньо демонстрував свою позицію, навіть якщо вона суперечила загальновизнаній. Навчаючись у дублінському коледжі, дванадцятирічний хлопчик зневажливо ставився до улюбленої гри ровесників — футболу. У святкові дні носив високий циліндр на своїх дівочих кучерях, що також викликало непорозуміння з однокласниками.

Народжений в інтелігентній ірландській родині (батько — відомий лікар, мати — письменниця), Уайльд змалку прагнув до вишуканого стилю в усьому. "Добре зав'язана краватка — перший у житті серйозний крок", — це тільки один із численних його афоризмів, що завжди мали іронічний підтекст. Закінчивши у 1878 році Мадлен-коледж, Оскар Уайльд віддається творчості. "Найбільша праця для творчої уяви митця — створити перше самого себе, а тоді вже свою публіку", — стверджує Уайльд. Лондон наповнюється чутками про естетизм Уайльда. "Апостол естетизму", "естет" — це стало начебто його професією, визначенням його громадського статусу. Та й одягався він відповідно: оксамитовий, золотистого кольору піджак, бриджі, чорні довгі панчохи, вільну сорочку з відкладним коміром пов'язував бантом, часто мав квітку у руках, носив каштанові кучері до плечей — так не було прийнято у добродійних англійців. Навколо його естетизму завжди панувала атмосфера якогось легкого скандалу. Він начебто умисне дбав про те, щоб зробити із своєї "релігії краси" комедію. Розповідають, наприклад, що, обурений неестетичним лахміттям жебрака, якого Уайльд постійно бачив за вікном, він поїхав з цим нещасним до найкращого кравця й одягнув його за останньою модою, а потім позначив місця на новому одязі, де треба було прорізати дірки і зробити симетричні, гармонійні плями.

Оскар Уайльд любив поезію Верлена, але, побачивши самого поета, відмовився від знайомства з ним, бо зовнішність Верлена не сподобалася йому.

Одружився Уайльд з красивою донькою дублінського адвоката — Констанцією

Ллойд. Будиночок на Тайт-стріт, де мешкало подружжя, було обставлено з великим смаком (на думку естетів, бо справжнім вікторіанцям він вважався дещо дивним). Улюбленим заняттям Уайльда було показувати своїм гостям дружину, щомісяця вбрану в інший костюм: грецький, середньовічний, старовенеціанський, голландський. То був період ніжного подружнього кохання. Оскар майже не виходив з дому, а якщо відлучався на кілька годин, надсилав дружині листа і квіти.

Блискуче знання античного світу відкрило юнакові двері до аристократичного Оксфорду. Лекції з мистецтва тут читав філософ Джон Рескін, який натхненно розповідав про красу — й ту, що існує в природі, й ту, що створена людськими руками. Джон Рескін мав великий вплив на Оскара Уайльда, однак він пішов своїм шляхом. Його вчитель із запальністю біблійного пророка відстоював правду й етичну чистоту мистецтва. Уайльд же відривав естетику від етики і заперечував зв'язок мистецтва з мораллю: "Закони мистецтва не збігаються із законами моралі", "Естетика вища за етику!" Ці твердження знайшли втілення у численних парадоксах письменника. Ось лише деякі з них: "Митець не має етичних уподобань. Етичні уподобання митця приводять до непростого манірності стилю": "Розуміння фарб і барв важливіше для розвитку особистості, ніж поняття про зло й добре", "Всяке мистецтво аморальне".

Крім того, як зазначав Уайльд, на його творчість мали вплив Едгар По, Шарль Бодлер, Теофіль Готье, Стефан Малларме, Жоріс Карл Гюїсманс. Цих видатних і художників об'єднували неприйняття буржуазного прагматизму, зацікавленість особистістю людини, її духовним світом, убоління за справжнє мистецтво і його творців, прагнення зберегти традиційні уявлення про гуманізм.

Саме до цієї фаланги приєднався у 80-х роках Оскар Уайльд. Та він не був просто глашатаєм їхніх естетичних ідей. Ставши фанатиком культу краси, "апостол естетизму" зробив для себе мистецтво єдиним сонцем Всесвіту. Коли при ньому починали розмову про жахи мілітаризму, Уайльд радив: "Почніть служити мистецтву, і війна сама собою припиниться". Він вважав, що люди мають сказати: "... ми не будемо вести війну проти Франції, тому що проза її досконала". Письменник вірив, що мистецтво, створюючи спільну духовну атмосферу для всіх народів, могло б зблизити людей настільки, що вони ніколи не воювали б одне проти одного.

Свою філософію мистецтва Уайльд виклав у книзі, "Задуми" (1891), яка відкривається діалогом "Занепад брехні", що є його естетичним маніфестом. Він утверджує самоцінність і самодостатність мистецтва. Воно, на думку Уайльда, не виражає нічого, крім самого себе, існує самостійно і розвивається за своїми законами, ї Мистецтво не є породженням певної епохи чи її відтворенням, бо воно — вище за життя. Ця думка — наріжний камінь естетики Уайльда.

Сучасна література не подобалася Уайльдові саме і тому, що була надто наближена до дійсності й? перетворювалася на копію реального життя. Творчість, же, на його думку,— це мистецтво брехні (тобто вигадки). Занепад брехні Уайльд і вважав головною вадою творів своїх сучасників. Відкидаючи принципи натуралізму і реалізму в мистецтві, Уайльд протестує не стільки проти цих художніх напрямів, скільки проти

монотонної, безбарвної, потворної, непоетичної, антиестетичної дійсності, яка не заслуговує на те, щоб бути відображеною митцем. При цьому Уайльд високо цінував реалізм таких великих майстрів, як Діккенс, Теккерей, Бальзак, Достоевський, хоча і розумів їхню творчість по-своєму.

В очах сучасників Уайльд був Королем життя. Таким він і почував себе, коли познайомився з тим, хто відіграв фатальну роль у його житті. То був молодий нащадок лордів Альфред Дуглас. Тридцятишестилітній Уайльд подружився із цим зухвалим, цинічним і корисливим молодиком. Насолодою було для Уайльда спілкуватися з людиною ангельської краси. Проти їхньої дружби виступив батько Альфреда, звинувативши Уайльда в моральних збоченнях /Саме це звинувачення було пред'явлено письменникові англійським судом, що відбувся у 1895 році. Друзі радили Уайльду виїхати у Францію, але він був упевнений, що суд його батьківщини виявиться справедливим і "покарає брехуна та нахабу".

Судовий процес перетворився на знущання над письменником. Суд засудив його до дворічного ув'язнення. Ненависть до викривача лицемірної моралі, що нагромаджувалася роками в англійському респектабельному суспільстві, вихлюпнулася повною мірою. Короля життя було скинуто із трону. Мати Оскара померла з горя. Дружина з дітьми пішла з дому. Його п'єси було знято зі сцени. Умови перебування у в'язниці буяй жахливими. І навряд чи Уайльд залишився б живим, якби у липні 1896 року не з'явився новий начальник тюрми. Він дозволив письменникові читати і писати. Уайльд пише свою тюремну сповідь, яка пізніше дістане латинську назву "De Profundis" ("З безодні"). Оскар Уайльд зрікається в ній свого гедонізму. Тепер він уславлює страждання.

19 травня 1897 року Уайльд вийшов на волю. Він працює над "Баладою Редінгської в'язниці". То був останній твір Уайльда. Жоден журнал не згодився його надрукувати. "Балада" вийшла окремим виданням (1898), анонімно (на обкладинці замість імені стояв арештантський номер автора — С33). "Балада" приголомшила англійське суспільство.

У 1900 році Оскар Уайльд помер. Його поховали на бідному паризькому цвинтарі. У 1909 році завдяки клопотам друга письменника Роберта Росса прах Уайльда було урочисто перенесено на кладовище Пер-Лашез, а над могилою встановлено величний пам'ятник.

Літературна спадщина О.Уайльда

Літературна спадщина Оскара Уайльда напрочуд різноманітна і багатогранна : першими значними творами його були "Вірші", збірки казок "Гранатова хатина".

Найвідомішим твором письменника, який приніс йому всесвітню славу і найповніше відбив його філософські та естетичні погляди, життєве кредо і принципи художньої творчості, був роман "Портрет Доріана Грея" 1891 рік.

Цей твір — ідеальний приклад парадоксальної фабули. Закоханий у свою зовнішність Доріан Грей ладен закласти душу дияволу, аби не старіти і залишатися вродливим юнаком і відбувається незвичайне, протиприродне, фантастичне :

зображений на портреті Доріан Грей фі-

зично старіє, його намальоване обличчя вкривається зморшками, його врода гине, а сам Доріан у житті залишається молодим і гарним. Та настає час, коли Доріан готовий знищити свій портрет, який є свідком його безчестя і підступності. Він кидається на своє зображення з ножем. Відчайдушний крик пролунав у великому будинку. Слуги, вбігши до кімнати господаря, побачили на стіні прекрасний портрет молодого Доріана Грея, а на підлозі з ножем у грудях лежав мертвий старий чоловік.

"Портрет Доріана Грея" можна вважати взірцем інтелектуального роману кінця 19-го ст. У цьому творі втілено найдорожчі для письменника думки, що визначали спосіб і стиль його власного життя. "Розкрити себе і втаїти митця — цього прагне мистецтво", — сказано в авторській передмові до роману.

Відомо, як виник задум роману : одного разу в майстерні свого приятеля Уайльд познайомився з натурником, який вразив його досконалістю своєї вроди. "Який жаль, — вигукнув письменник, — що таке славне створіння мусить старіти!". На це художник, погодившись, додав : "Чудово було б, якби він залишався такий точнісінько, як зараз, а натомість щоб його портрет старів і вкривався зморшками. Велику увагу Уайльд приділяє також одягу своїх персонажів. Його Доріан Грей, намагаючись передати своє почуття до Сібіл друзям, детально описує не її саму, а костюм : "Якби ви її тільки бачили! Очей не можна було відвести від її стрункої постаті, коли вона вийшла на сцену, прибрана хлопчиком. На ній була зеленава оксамитова куртка із світло-коричневими рукавами, щільно по нозі брунасті штанці, вишукана зелена шапчина із соколиним пером під пряжкою і плащ із каптуром". Тільки мимохідь Доріан зауважує, що обличчя Сібіл було мов бліда троянда.

У романі багато діалогів, майже на кожній сторінці ведуться бесіди, що розкривають життєву філософію кожного з героїв, а в сукупності — самого автора.

Лорд Генрі — втілення філософії насолоди. Це витончений естет, що кохається у красі й відмежовується від повторного, бридкого в житті. Це прагнення не помічати нічого, крім краси, робить його не просто байдужим до всього іншого, а й цинічним : "Добрий той, хто живе у злагоді з самим собою... А хто змушений жити у злагоді з іншими людьми, той у розладі з самим собою... Своє власне життя — це найважливіше. Він може собі козиритися своєю моральністю." У лорда Генрі холодна душа людини, яка не має ідеалів.

Егоїзм лорда Генрі — це егоїзм естета, який хоч і має уявлення про реальне життя, але не зважає на нього . Навіть самогубство Сібіл лорд Генрі вперше чергу оцінює не з етичного, а з естетичного погляду. Здібний учень лорда Генрі, Доріан тільки спочатку вражений тим, що сталося . Пройде небагато часу, і він буде відчувати те ж, що і його натавник : "А все ж те, що сталося, не вразило мене так, як би мало вразити... У ньому — вся моторошна краса грецької трагедії, в якій я був один з головних героїв, але яка не поранила моєї душі. Обидва герої не хочуть визнати, що у реальному світі кожному вчинку обов'язково притаманне своє етичне значення. Провина за смерть Сібіл залишається провинною, вбивство художника Безіла Голуорда — вбивством. Сам лорд

Генрі не робить нічого аморального, його цинізм не тільки слова, тільки поза. Але ця поза його сутність.

Художник Безіл Голуорд — втілення ідеї служіння мистецтву. Він творить красу, і для нього немає нічого вищого за малярство. Він має гаряче, чуйне, добре серце. Портрет Доріана Грея став його кращим творінням. Саме тому Безіл спочатку не хоче виставляти його, бо це означає відкрити свою душу, її глибинні порухи кожному, хто прийде подивитися нову роботу. Безіл захоплюється власним шедевром настільки, що вже не відділяє портрета від живої людини, з якої його написано. Він обожнює Доріана, стає йому другом, відчуває, що почав набагато краще малювати, як познайомився з цим юнаком. Голуорд приходить до Грея, щоб утримати його від бажання піддаватися спокусам, застерегти від такого способу життя, який потребує насолод різного роду за будь-яку ціну. Він не міг передбачити, як трагічно завершиться візит до того, хто надихнув його на найкраще полотно. Він спалює себе на вівтарі служіння мистецтву. І саме в цьому причина його трагедії.

Трагічна загибель Безіла, як і самогубство Сібіл яскравіше висвітлюють трагедію самого Доріана, який, бажаючи наповнити своє існування постійним відчуттям прекрасного, домігся протилежного, зробив своє життя повторним. Здійснивши свій етичний вибір, він абсолютно відмовляється від відповідальності за реальне життя: "Вічна молодість, безмежні пристрасті, насолоди, витончені й потаємні, розгін несамовитих веселощів і ще несамовитіших гріхів — усього цього зазнає він. А портрет нестиме тягар його ганьби, і більше нічого". Не тільки власні недоліки, пороки, негарні вчинки, а й злочини спотворюють душу Доріана. Гине Сібіл. Вбивство Безіла стало ще одним кроком на шляху до того невідворотного краху, який чекає на Доріана Грея. Він залишається юним і вродливим, а його портрет відображає сутність його розбещеної натури, старіння не лише тіла, а й душі. Перші зміни на портреті з'являються тоді, коли Доріан посварився із Сібіл, що призвело до її самогубства: "Інакше став вираз, щось жорстоке з'явилося в обрисах вуст". Доріан намагається позбавитися портрета, але знищує не своє зображення, а себе самого.

"Портрет Доріана Грея" можна тлумачити по-різному, але не визнавати його безумовну неординарність і художню довершеність — неможливо.

Епоху, коли творив О. Уайльд (1859 — 1900), часто називають *fin de siècle* — кінець століття. За наших днів це французьке словосполучення знову потрапляє до літературного вжитку, хоч між нами й тим "кінцем століття", пролягає така довга дистанція. Про те, мають, очевидно рацію, ті культурологи, які знаходять підстави для порівняння нинішньої *fin de siècle* з попереднім. І там, і тут — серйозні злами в соціальній історії та її розумінні, зіткнення консервативних традицій з декларативним ультрановаторством, ускладненість історико-культурного процесу, в якому сучасникам нелегко буває відрізнити вічне від одноденного, цінне від гучного, істину від її імітації. Може, нам варто уважніше придивитися до деяких культурних явищ тієї доби, щоб адекватніше зрозуміти наше строкате сьогодення?

Про погляди Уайльда на літературу і мистецтво написано мабуть, не менш, ніж про

його художню спадщину. Причиною цього є не тільки своєрідність літературно-естетичних позицій, але й сама форма виразу. Один з теоретиків англійського естетизму та його провідний митець — практик, Уайльд був схильний до парадоксальної афористичності у самовислові та оформленні своїх суджень і його блискучі парадокси, які приваблювали ще сучасників письменника, надовго пережили естетизм як літературну течію.

Власне естетизм як історико-літературний феномен має в англійській культурі досить точне датування: 80—90 — і року минулого століття. Перелічуючи основні принципи цієї течії, одразу ж, як правило, згадують, що британські естети сповідували культ "чистого мистецтва" і найвище місце на своїй шкалі цінностей відводили могутній красі. Втім, ще один з попередників цієї течії Джон Раскін, ставив красу вище над усе, але, на відміну від свого вчителя, молодші естети вихолощували з поняття краси будь-який етичний зміст, підкреслюючи байдужість справжнього мистецтва до будь-якої моралі.

Ще на початку своєї літературної діяльності завершують у 1882 р. своє лекційне турне по Північноамериканських Сполучених Штатах, Уайльд у лекції "Ренесанс англійського мистецтва" твердив, що справжній сенс життя слід шукати в мистецтві. Пізніше він формулює й інші теоретичні принципи: мистецтво первинне, тоді як життя лише імітує його; сила митця — у вмінні абстрагуватися від дійсності, оскільки зв'язок з нею руйнує мистецтво; життя митця саме по собі є мистецтвом; будь-яке мистецтво не несе абсолютно ніякої користі.

Своєрідним катехізмом естетизму стала книжка діалогів Уайльда "Наміри" (1891), де у традиційній, платонівській формі викладено вихідні позиції письменника. Не додатком до цих діалогів, а квінтесенцією їхнього змісту можна назвати півтори сторінки блискучих афоризмів, що становлять передмову автора до роману "Портрет Доріана Грея". Зіставляючи самі ці тексти з художніми творами письменника, дослідники з часом почали звертати увагу на помітні розбіжності між естетичною програмою та її творчою реалізацією — суперечностей, які дають взнаки, але, на диво, анітрохи не знижують цінності уайдільської спадщини.

З багатством відтінків і співіснування, а згодом і протиборством різних тенденцій ми зустрічаємось у літературно-критичних виступах Уайльда. Серед численних літературних амплуа лідера англійських естетів не останнє місце посідає критик. Перші його звернення до цього роду діяльності припадають на рубіж 1870—80-х років, а з 1884 р. він регулярно пише критичні огляди і есе для різних періодичних видань ("Пелл мелл газетт", "Жіночий світ" та ін.). Крім того, літературно-критична думка Уайльда дістала цікавий вияв у багатьох інтерв'ю і, нарешті, в його листах, чиє перше більш-менш повне зібрання було видане лише 1962 року.

Саме в цих різножанрових текстах письменник постає не тільки в новому ракурсі, але й у дещо іншій якості, ніж, наприклад в есеїстиці. На відміну від есе та трактатів з продуманою вишуканістю логіки, короткі рецензії, листи та інтерв'ю знайомлять нас із безпосереднім, сказати б, "непідготовленим" і найвідвертішим викладом думок

Уайльда — теоретика , критика , читача. З таких , здебільшого маловідомих у нас матеріалів і упорядкована (за хронологічним принципом) добірка , якій передують ці зауваження.

Звичайно , не можна казати , що Уайльд — рецензент або Уайльд — кореспондент дивиться на мистецтво слова зовсім інакше , ніж творець "Намірів". Сперечаючись із газетярами , які не зрозуміли його роману , письменник твердив , що "життя своїм реалізмом завжди псує мистецтво" , а вищим сенсом літератури є "опанування неіснуючого". Ці сентенції викликають негайну асоціацію з діалогом "Занепад мистецтва брехні" , пафосом якого є ствердження згубності для мистецтва тісного зв'язку з реальністю.

Епатуючи багатьох сучасників , декларації Уайльда , про те , що мистецтво первинне , що воно є вищим від життя , варіюються в його листах і нотатках. Наприклад , у рецензії на двотомник Бальзака він пише про те , що герої "Людської комедії" живіші та значніші для читача , ніж сучасники. За спогадами одного з друзів Уайльда , той називав "найбільшою трагедією у своєму житті" (звичайно до ув'язнення 1895 року)... Смерть Люсьєна де Рюбампре. У мистецтві слова для нього існувала якась самоціль : "Заради однієї фрази ,— запевняв він А. Конан-Дойля ,— я викидаю у вікно правдоподібність , а заради епіграми забуваю про правду". Такого роду декларації не важко звести до відомого гасла "Мистецтво задля мистецтва".

В одній з лаконічних рецензій Уайльда читаємо : "Погано , епоха шукає у мистецтві своє відображення" , — і , звичайно ж , згадуємо два поєднаних за змістом афоризми з передмови до "Портрета Доріана Грея".

"Ненависть XIX ст. До реалізму — це шаленство Канібана , який побачив себе у дзеркалі"

"Ненависть XIX ст. До романтизму — це шаленство Канібана , який не знайшов у дзеркалі своє відбиття".

Втім , у цих афоризмах Уайльд , можливо , сказав більше , ніж намірявся. Тут об'єктом його категорично неприйняття стає не тільки приземлене мистецтво , що одновимірно тлумачить шекспірівську формулу: "мета мистецтва тримати дзеркало перед природою". У романтизм , і реалізм для письменника це різні обличчя великого Мистецтва , а з потворою Канібаном порівнюється ненависне Уайльдові утилітарне та безлике XIX ст. Антибуржуазний пафос , яким позначені кращі творіння Уайльда — митця , скрізь забарвлює його критичну думку , і в такі хвилини питання співвідношення мистецтва та життя , мистецтва та моралі вирішуються вже не так однозначно як у полемічно загострених афоризмах.

"Вам слід звернутися безпосередньо до життя",— пише Уайльд К.Кернагену , радячи початківцю утриматися від казково-фантастичних побудов і подбати про художнє осягнення сучасної діяльності. Чи був щирим відомий письменник у листі до молодого колеги? Безперечно! Саме інтонація , в якій витримано листа , та його аскетично просте стилістичне оформлення не залишають ніяких сумнівів ; до того ж в інших листах , інтерв'ю , знаходимо у нього аналогічні зауваження. В одному з листів до

Б. Шоу він захоплено пише про "благородну довіру" Шоу до драматичної цінності простих життєвих фактів. Серед найбільших літературних авторитетів Уайльда центральне місце посідають великі реалісти: Бальзак , Тургенєв , Флобер , Джордж Елліот , Достоевський , Толстой. При тому творець "Доріана Грея" не бачить у книгах улюблених майстрів "дзеркального" відображення життя. Його приваблює реалізм , як "художній склад розуму" (скористаємося з вислову Е. Ауербана). Наприклад , його імпонує вимисел у романі Достоевського , але цей вимисел , на думку рецензента , виростає на ґрунті чудового знання реальності.

Інерційному поглядові на Уайльда як на адепта "чистого мистецтва" різко суперечать критичні міркування письменника про "чисту форму". Так , у рецензії на поетичну збірку Суїнберна він , віддаючи належне мелодійності цієї поезії , сприймає її вельми критично , оскільки не знаходить у ній поетичної щирості — "душі". "Жовта книга" , більшість авторів якої були стурбовані проблемами "чистої форми" , здається йому "нудною та бридкою".

Було б невірним говорити й про соціальну індиферентність Уайльда — критика. В одному із оглядів , які було вміщено в журналі "Жіночий світ" , чітко висловлено думку про соціально-політичні передумови та функції мистецтва у різні часи. Торкаючись соціально-політичних причин негативного ставлення в Англії до його ранньої п'єси "Віра , або Нігілісти" чи заборони британською цензурою сценічного втілення драми "Саломея" , Уайльд висловлює переконання , що "квіти мистецтво" ростуть у чарівному садку , далеко від соціальних колізій та пристрастей.

Питання про взаємини мистецтва та моралі , одне з найгостріших в естетиці митця — дебатується в його есеїстиці. Широко відомі афоризми , згідно з якими "нема книжок моральних або аморальних , але є книжки які добре чи погано написані" , а етичні симпатії художника народжують лише "непростиму манірність стилю". Однак прислухаймося до "відвертішого" Уайльда.

У рецензії на книгу В.Вітмена він схвалює "високі моральні цілі" , властиві творчості американського поета. Обурення викликає в нього тодішня театральна цензура , яка "відбиває бажання до художнього досягнення моральних і високих тем". Його ображає і дивує те , що рецензенти — філістери вважають , "Портрет Доріана Грея" книгою аморальною. Уайльд — критик наголошує на етичній проблематиці в творах класиків та сучасників , більше того — він не приховує і власного інтересу до цього кола проблем.

Зовсім не виключено що, знайомлячись із наведеними фрагментами рецензії , листів чи інтерв'ю, читач не утримається від сумнівів. Чи то насправді О.Уайльд? Куди поділася його любов до парадоксів? Коли ж слід йому вірити , які декларації брати всерйоз? Коли він щирий , а коли кокетує з істиною?

Однозначно відповісти на кожне з цих запитань нелегко. Творця "Чарівних казок" та "Портрета Доріана Грея" важко зрозуміти без урахування разючих протиріч у його теоретичних постулатах , так само як і численних розбіжностей між цими постулатами та художньою практикою. До того ж літературно-естетичні переконання протагоніста естетичного руху часом ховалися за життєвою позою світського денді , яка була для

Уайльда складовою частиною не тільки побутового , а й літературного етикету , що його було народжено "жовтими 1890-ми роками". Прагнення ігнорувати цю суперечливість неминуче призводить до спрощення нашого уявлення про естетику і творчість письменника. У широковідомому діалозі "Критик як художник" з книги "Наміри" є одне місце , повз яке поспішають пройти численні інтерпретатори естетики Уайльда: надто різко воно протистоїть усій логіці міркувань провідного естета. В тому місці один з учасників діалогу — ближчий до авторської позиції — Гілберт напрочуд влучно визначає завдання критика : "Він (критик.-М.С.) завжди показує твір у якихось нових стосунках з нашим часом. Він завжди нагадує , що великі твори сповненні життя..." Не тільки друга, але й перша частина цього вислову погано вписується в концепцію "чистого мистецтва".

Можна припустити думки, що подібні висловлення в есеїстиці Уайльда випадкові й включені до загальної низки роздумів, "заради красивого слівця". Проте це не так. У стислих рецензіях, листах, інтерв'ю письменника ми знаходимо своєрідну мозаїчну сповідь художника. В короткій оперативній нотатці або в листі він відсуває завісу літературного дентизму, розвіює туман парадоксів і демонструє часом такий високий ступінь відвертості, якого ми не знайдемо в жодному з його відомих творів, за винятком посмертно виданої книжки " De Profundis" — цілісної сповіді, яка виросла з приватного листа, і де художник з непідробною щирістю викладає свої потаємні думки про істину в мистецтві.

Використана література:

1. "Хрестоматія за 10 клас" ст.333 — 335.
2. "Всесвітня література" — журнал за лютий 1999 року ст. 38.
3. "Хрестоматія за 11 клас" ст. 54 — 60.
4. "Зарубіжна л-ра в навчальних закладах" за травень 97р., ст. 21-22.
5. Журнал "Всесвіт" ст. 137-139.
6. "Хрестоматія" за 10 клас , ст.21-22.